

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně: **Pomněnka Overall, s.r.o.**, se sídlem Přelouč, náměstí 17. listopadu 1519, zast. Mgr. Romanem Klimusem, advokátem v Brně, Dělnická 397/39, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. února 2013, č.j. 4602/1.30/12/14.3, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1.2.2013, č.j. 4602/1.3/12/14.3, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký a Pardubický kraj (dále jen prvoinstanční správní orgán“) ze dne 17.9.2012, č.j. 7234/8.30/12/14.3, kterým jí byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobkyně spáchala správní delikty na úseku odměňování zaměstnanců podle ust. § 26 odst. 1 písm. 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“) a na úseku náhrad podle ust. § 27 odst. 1 téhož zákona. Deliktu na úseku odměňování se dle žalovaného dopustila tím, že provedla jiné než stanovené srážky ze mzdy zaměstnankyni J. H. bez dohody o srážkách ze mzdy. Dále jako zaměstnavatel neposkytl zaměstnancům R. M., J. J., I. M., H. M., M. Š., J. K. a J. P. při skončení pracovního poměru náhradu mzdy ve výši

průměrného výdělku za nevyčerpanou dovolenou a tím se dopustila deliktu na úseku náhrad.

Ve včas podané žalobě žalobkyně v úvodu stručně uvedla, že

- rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména stran odůvodnění naplnění skutkových podstat správních deliktů,
- zjištění skutkový stav neodpovídá subsumpci jednání žalobkyně pod jednotlivé správní delikty a ani neodráží správní uvážení při ukládané sankce,
- rozhodnutí je nezákonné stran nesprávné právní kvalifikace správních deliktů,
- rozhodnutí je nezákonné z titulu závažných vad v řízení zejména před správním orgánem prvního stupně a
- je nezákonné z titulu nepřiměřenosti uložené sankce v kontextu se zneužitím správního uvážení dle § 78 odst. 1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s.ř.s“), a její výši zároveň označila za nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů.

Konkrétní žalobní námitky žalobkyně pak zaměřila na vytýkané správní delikty. Nesouhlasila se závěry žalovaného, že srážky ze mzdy prováděné na základě tzv. „dohody o srážkách ze mzdy“ uzavřené mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem nesmí činit více než by činily srážky prováděné při výkonu rozhodnutí. Tvrdila, že na základě dohody o zajištění nadstandardních podmínek pro výkon práce osob se zdravotním postižením neprováděla srážky ve smyslu ust. § 146 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce v platném znění (dále jen „zákoník práce“).

Pokud jde o druhý vytýkaný delikt žalobkyně připustila, že neposkytla řádně a včas náhradu mzdy za nevyčerpanou dovolenou zaměstnancům specifikovaným v napadeném rozhodnutí, a to proto, že tuto náhradu zaměstnanci dosud nenárokovali. Zaměstnancům však tímto postupem nevznikla škoda a tuto okolnost lze považovat za zohlednitelnou při vyměření sankce. Dále žalobkyně tvrdila, že nevyčerpaná dovolená se shromažďuje a zaměstnanec si ji může nechat proplatit třeba i po třech letech od ukončení pracovního poměru.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil dne 20.5.2014 a s uplatněnými žalobními námitkami se neztotožnil. Uvedl, že prvoinstanční správní orgán zjistil a prokázal skutečný stav věci u obou spáchaných deliktů a podřadil pod příslušný správní delikt odpovídající porušení povinností. Výrok obou správních rozhodnutí obsahuje výrok, který je jasný, srozumitelný, přesný a určitý. Žalobkyně byla v průběhu správního řízení řádně poučena o svých procesních právech a povinnostech a žádné z nich jí nebylo upřeno.

Při určování výše pokuty postupoval dle žalovaného správní orgán prvního stupně v souladu s ust. § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, když zdůvodnil všechna hlediska, na základě kterých byla pokuta uložena, přihlédl k poměrům žalobkyně, k závažnosti spáchaných správních deliktů, zejména ke způsobu jejich spáchání, jejich následkům a okolnostem, za nichž byly spáchány. Vzal v úvahu i majetkové poměry žalobkyně (ztrátu z podnikání) a pokutu uloženou mu příkazem

ze dne 3.7.2012, č.j. 7234/8.30/12/14.3, ve výši 50.000 Kč moderoval ve svém rozhodnutí na částku 25.000 Kč. Žalovaný pak při hodnocení výše pokuty postupoval dle svého tvrzení v souladu s ust. § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce a § 2 odst. 4 správního řádu a nezbylo mu než v souladu s rozhodovací činností orgánu inspekce práce uloženou pokutu potvrdit, neboť rozhodování o skutkově shodných nebo podobných případech v rámci kontrolní činnosti orgánů inspekce práce nemůže při stanovení výše sankce zakládat vznik nedůvodných rozdílů.

Žalovaný tvrzení žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodů závažných procesních vad, které však nijak nespecifikovala, označil za účelové a důkazně nepodložené.

Ohledně obou deliktů spáchaných na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. i) a § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 citovaného zákona, když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

V úvodu žaloby žalobkyně obecně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí pro závažné vady v řízení zejména před správním orgánem prvního stupně, dále jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ohledně kvalifikace a naplnění skutkových podstat správních deliktů a konečně tvrdila, že napadené rozhodnutí je nezákonné z titulu nepřiměřenosti uložené sankce, jejíž výše je zároveň nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Krajský soud se nejprve zaměřil na posouzení zákonnosti postupu prvoinstančního správního orgánu. Ze správního spisu zjistil, že ve dnech 2.5.2012 až 7.6.2012 provedli jeho inspektoři u žalobkyně kontrolu dodržování podmínek vyplývajících z předpisů na úseku pracovněprávních vztahů, pracovních podmínek, nelegálního zaměstnávání, bezpečnosti práce a technických zařízení. Za žalobkyni byl kontrole přítomen J. K., oprávněn za žalobkyni jednat dle ověřené plné moci ze dne 23.1.2012. S kontrolním zjištěním byla žalobkyně seznámena dne 7.6.2012 a poučena, že může požádat o přezkoumání protokolu podle § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce do 5 pracovních dnů ode dne seznámení s kontrolním protokolem. Ze správního spisu nevyplývá, a žalobkyně to ani netvrdí, že by ve stanovené lhůtě reagovala. Prvoinstanční správní orgán dne 3.7.2012 pod č.j. 7234/8.30/12/14.3, rozhodl, a s odkazem na ust. § 5 odst. 1 písm. 1) bod 1 zákona o inspekci práce a § 67 odst. 1 a § 79 a § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění (dále jen „správní řád“) vydal příkaz. V něm žalobkyni uznal vinnou ze správního deliktů na úseku odměňování zaměstnanců dle § 26 odst. 1 písm. i) zákona o inspekci práce a na úseku náhrad dle § 27 odst. 1 téhož zákona, uložil jí pokutu ve výši 50.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobkyni bylo rozhodnutí doručeno dne 16. července 2012 a ta ve

smyslu uděleného poučení podala v zákonné lhůtě odpor, ve kterém svoje pochybení u obou deliktů připustila, uvedla důvody svého jednání a poukázala na to, že nedostatky odstranila. Prvoinstanční správní orgán žalobkyni podání odporu potvrdil dne 26.7.2012 a zároveň ji poučil, že podáním odporu se příkaz ruší, řízení pokračuje a s odkazem na ust. § 52 správního řádu, ji poučil i o jejich dalších právech a povinnostech. Dne 10.8.2012 proběhlo ústní jednání a dokazování seznámením žalobkyně s obsahem listin, které byly podkladem k rozhodnutí. Žalobkyně předložila doklady o zaplacení dlužných mezd, odkázala na obsah podaného odporu a potvrdila, že k věci již nemůže nic dalšího uvést. Prvoinstanční správní orgán vydal rozhodnutí ve věci dne 17.9.2012, žalobkyni uznal vinou ze spáchání stejných deliktů jako v citovaném příkazu ze dne 3.7.2012 a uložil jí pokutu ve výši 25.000 Kč a úhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Vyčerpávajícím způsobem je ve výroku identifikováno místo, doba a způsob spáchání deliktu a výše trestu, vždy s odkazem na příslušné právní předpisy. Žalobkyně podala do tohoto rozhodnutí odvolání, ve kterém uplatnila prakticky shodné námitky jako v podané žalobě. Nenavrhla provedení žádných nových důkazů, a žalovaný, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, vycházel ze stejného skutkového stavu jako prvoinstanční správní orgán.

Popsaný postup žalovaného je zcela v souladu s platnými procesními předpisy. Prvoinstanční správní orgán byl v souladu s ust. § 3 oprávněn provést u žalobkyně kontrolu v rozsahu popsaném v protokolu o kontrole ze dne 7.6.2012, při rozhodování o uložení pokuty dodržel ust. § 150 správního řádu podle kterého povinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení lze uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení (§150 odst. 1). V řízení o vydání příkazu může být (podle odst. 2 citovaného ust.) jediným podkladem kontrolní protokol pořízený podle zvláštního zákona tímž správním orgánem, který je věcně a místně příslušný ke správnímu řízení navazujícímu na kontrolní zjišťování, pokud protokol pořizoval ten, kdo může být oprávněnou úřední osobou, a pokud se kontrolovaný seznámil s obsahem protokolu nebo byl k seznámení se s obsahem protokolu řádně vyzván, popřípadě pokud byly v souladu se zákonem vyřízeny námitky kontrolovaného proti obsahu protokolu a pokud o obsahu protokolu nejsou pochybnosti ani z jiného důvodu. Podle odst. 3 § 150 může proti příkazu ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.

Prvoinstanční správní orgán v souladu s cit. ustanovením postupoval, nařídil v souladu s ust. § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání, které proběhlo dne 10.8.2012 a protože žalobkyně nenavrhla doplnění řízení, rozhodl dne 17.9.2012. Poté, co žalobkyně podala odvolání předložil věc v souladu s uts. § 88 správního řádu žalovanému k rozhodnutí.

Protože žalobkyně konkrétní nedostatky řízení před prvoinstančním správním orgánem neuvedla a krajský soud žádné vady řízení neshledal, hodnotil tuto námitku jako nedůvodnou.

Dále žalobkyně nesouhlasila s kvalifikací a naplněním skutkových podstat jí vytýkaných správních deliktů. Tato námitka, i když hovořila o správních deliktech, se netýkala deliktu na úseku náhrad, kde žalobkyně připustila, že neposkytla řádně a včas náhradu mzdy za nevyčerpanou dovolenou zaměstnancům specifikovaným v napadeném rozhodnutí, ale týkala se pouze správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců. Tady žalobkyně zásadně nesouhlasila se závěry žalovaného a tvrdila, že na základě dohody o zajištění nadstandardních podmínek pro výkon práce osob se zdravotním postižením nedocházelo k provádění srážek ve smyslu § 146 zákoníku práce, neboť neměla žádnou pohledávku za zaměstnancem ve smyslu citovaného ustanovení.

Deliktu na úseku odměňování zaměstnanců se žalobkyně dle správních orgánů dopustila tím, že provedla ze mzdy zaměstnance (paní J. H.) bez dohody o srážkách ze mzdy jiné než stanovené srážky, neboť podle výkazů realizované činnosti, mzdového listu roku 2011 a výplatních lístků zaměstnankyni J. H. v září 2011 srazila částku 3.820 Kč, v říjnu téhož roku částku 3.810 Kč a v listopadu 2011 částku 3.830 Kč bez písemné dohody o srážkách ze mzdy (§ 237), a tím porušila ustanovení § 146 odst. 1 písm. b) zákoníku práce.

Z obsahu správního spisu jednoznačně plyne, že J. H. měla se žalobkyní uzavřenou pracovní smlouvu na dobu určitou od 17.1.2011 do 16.1.2012, a se společností Verve Invest, s.r.o., smlouvu o poskytování služeb pro rodinu a domácnost, jejíž kopie založená ve správním spise není datována, a na základě které jí měla tato společnost poskytovat služby předem dohodnuté. J. H. souhlasila s tím, aby sjednaná odměna byla hrazena a poukazována poskytovateli služeb ze mzdy u jejího zaměstnavatele (tedy u žalobkyně). Výpovědní lhůta dle dohody činila pro obě smluvní strany dva kalendářní měsíce s tím, že počíná běžet měsícem následujícím po dni doručení výpovědi. Na základě těchto smluv pak paní J. H. uzavřela se žalobkyní dne 17.1.2011 další dohodu, dle které jako zaměstnanec souhlasila, aby žalobkyně jako zaměstnavatel prováděla k uspokojení nároku společnosti, se kterou uzavřela smlouvu o poskytování služeb pro rodinu a domácnost, pravidelné úhrady ze mzdy. Paní J. H. dnem 13.6.2011 vypověděla společnosti Verne Invest, s.r.o., shora vzpomínanou smlouvu a stejný den zaslala tuto výpověď na vědomí i žalobkyni. Tyto skutečnosti nejsou mezi účastníky sporné a žalobkyně ani nezpochybnila skutečnost, že paní J. H. srazila ze mzdy dle pokynu společnosti Verve Invest, s.r.o., v měsíci září částku 3.820 Kč, v říjnu 2011 částku 3.810 Kč a v listopadu 2011 částku 3.830 Kč.

Podle ust § 26 odst. 1 písm. i) zákona o inspekci práce se právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že provede ze mzdy nebo platu zaměstnance bez dohody o srážkách ze mzdy nebo platu jiné než stanovené srážky.

Podle ust. § 146 písm. a) až c) zákoníku práce mohou být srážky ze mzdy provedeny jen v případech stanovených tímto zákonem nebo zvláštním zákonem, na základě dohody o srážkách ze mzdy (§ 327) nebo k uspokojení závazků zaměstnance, k úhradě členských příspěvků zaměstnance, který je členem odborové organizace, bylo-li to sjednáno v kolektivní smlouvě nebo na základě písemné dohody mezi zaměstnavatelem a odborovou organizací a souhlasí-li s tím zaměstnanec, který je členem odborové organizace.

Podle ust. § 551 odst. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku v platném znění (dále jen „občanský zákoník“) uspokojení pohledávky výživného podle zvláštních právních předpisů^{3h}) a jiné pohledávky, o níž tak stanoví zákon, lze zajistit písemnou dohodou mezi věřitelem a dlužníkem o srážkách ze mzdy. Při provádění srážek se postupuje podle zvláštních právních předpisů³ⁱ).

Krajský soud vycházel z popsaného skutkového stavu a na základě shora citovaných ustanovení zákona o inspekci práce a zákoníku práce dospěl k závěru, že žalobkyně po dobu pracovního poměru uzavřeného s paní J. H. a tedy i v měsících září, říjnu a listopadu 2011 vykazovala na jejich mzdových listech i výplatních lístcích pod položkou srážky částky ve výši, která odpovídala odměnám vyčísleným společnostmi Verve Invest, s.r.o., dle smlouvy o poskytování služeb pro rodinu a domácnost. K výplatě pak této zaměstnankyni zbývala částka o tuto srážku ponížená. Žalobkyně tak na základě uzavřených dohod skutečně srážela paní J. H. ze mzdy částky vykázané společnostmi Verve Invest, s.r.o., ačkoliv pro takový postup neměla žádný zákonný podklad. Dohoda uzavřená dne 17.1.2011 mezi žalobkyní a J. H. o úhradě činnosti realizované společnostmi Verve Invest, s.r.o., formou srážek ze mzdy opravňovala žalobkyni pouze k bezhotovostnímu převodu části mzdy společnosti Verve Invest, s.r.o., nikoliv k provádění srážek ze mzdy, jak to žalobkyně vykazovala a jak to potvrzují i předložené mzdové listy a výplatnice za dotčené měsíce. Od 1.10.2011 navíc pozbyly platnosti dohody, které v této věci paní J. H. uzavřela se společnostmi Verve Invest, s.r.o., i se žalobkyní. Pokud žalobkyně dále prováděla srážky z platu paní J. H., jak je ve mzdových dokladech vykazovala, činila tak v rozporu s ust. § 26 odst. 1 písm. i) zákona o zaměstnanosti, § 146 odst. b) zákoníku práce i § 551 občanského zákoníku.

Žalovaný podrobně a dostatečně zdůvodnil proč pokládal za zákonné aplikovat na zjištěné skutkové okolnosti ust. § 26 odst. 1 písm. i) zákona o inspekci práce a § 147 zákoníku práce na str. 5 v odst. 2 a násl. svého rozhodnutí. Krajský soud na toto zdůvodnění odkazuje.

Pokud jde o druhý žalobkyni vytýkaný delikt, kterého se měla dopustit na úseku náhrad podle ust. § 27 odst. 1 citovaného zákona, opakovaně připustila, že skutečně neposkytla řádně a včas náhradu mzdy za nevyčerpanou dovolenou zaměstnancům specifikovaným v napadeném rozhodnutí. Tvrdila, že tak postupovala proto, že náhradu zaměstnanci dosud nenárokovali. Zaměstnancům tímto postupem dle žalobkyně nevznikla škoda a proto lze zmíněnou okolnost považovat za zohlednitelnou při vyměření sankce. Dále žalobkyně tvrdila, že nevyčerpaná

dovolená se shromažďuje a zaměstnanec si ji může nechat proplatit třeba i po třech letech od ukončení pracovního poměru.

Z obsahu správního je nesporné, že žalobkyně nevyplatila při skončení pracovního poměru zaměstnanců R. M., J. J., I. M., H.M., M. Š., J. K. a J. P. náhradu mzdy ve výši průměrného výdělku za nevyčerpanou dovolenou. Tyto skutečnosti, jak shora uvedeno, žalobkyně nepopírá, z jejich námitek vyplývá, že svoji povinnost k náhradě mzdy odvozovala až od uplatnění nároku uvedených osob na její vyplacení.

Podle názoru krajského soudu nemůže být sporu o tom, že zaměstnanci přísluší náhrada za nečerpanou dovolenou, na kterou mu vznikl nárok, ke dni skončení pracovního poměru. Na její vyplacení, nepožádá-li zaměstnanec o její vyplacení ke dni skončení pracovního poměru, má nárok ve stejném termínu, v jakém mu je vyplacena mzda, tedy v nejbližším pravidelném termínu výplaty mezd následujícím po skončení pracovního poměru. Ze znění ust. § 222 odst. 2 zákoníku práce („Zaměstnanci *přísluší* náhrada mzdy nebo platu za 4 týdny nevyčerpané dovolené pouze v případě skončení pracovního poměru. Náhrada mzdy nebo platu za tu část nevyčerpané dovolené, která přesahuje 4 týdny, přísluší zaměstnanci nejen v případě skončení pracovního poměru, ale i v případě, že zaměstnanec nemohl tuto dovolenou vyčerpat do konce příštího kalendářního roku“) nelze dovodit, že náhrada mzdy za nevyčerpanou dovolenou by byla podmíněna žádostí zaměstnance o její výplatu. Námitka žalobkyně, že náhrada za dovolenou nebyla v případě shora uvedených pracovníků vyplacena proto, že jimi nebyla nárokována, je proto zcela nepodstatná. Žalovaný ani prvostupňový správní orgán proto nepochybili, když uznali žalobkyni odpovědnou za správní delikt na úseku náhrad dle § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce.

Žalobkyně dále zdůraznila, že postupem při vyplácení náhrad za nevyčerpanou dovolenou nevznikla postiženým osobám škoda a domáhala se, aby tato okolnost byla zohledněna při vyměření sankce. Protože i v úvodu žaloby namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí z titulu nepřiměřenosti uložené sankce a v této souvislosti i zneužití správního uvážení a jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, krajský soud se na závěr svého rozhodnutí zabýval i zkoumáním zákonnosti postupu správních orgánů při ukládání sankce za prokázané správní delikty.

Podle ust. § 36 odst. 1 správního řádu se při určení výše pokuty právnické osobě přihlídně k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Žalovaný posoudil pokutu uloženou prvoinstančním orgánem v souladu s citovaným ustanovením § 36 správního řádu a její výši zvažoval i z pohledu ust. § 2 odst. 4 téhož zákona, dle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly

nedůvodné rozdíly. Konstatoval, že s přihlédnutím k okolnostem daného případu je uložená pokuta v souladu s rozhodovací činností orgánů inspekce práce. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutí žalovaného jeden celek, se otázkou výše pokuty za oba správní delikty zabýval a svoje úvahy podrobně rozvedl na str. 12 až 14 rozhodnutí. Nejprve uvedl, že za správní delikt na úseku odměňování práce dle § 26 odst. 1 písm. i) zákona o inspekci práce lze uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč (§ 26 odst. 2 písm. c) téhož zákona). Tento delikt byl posouzen jako nejzávažnější porušení zákona a podle něho byla žalobkyni ukládána pokuta, když delikt na úseku náhrad dle § 26 odst. 1 lze pokutovat dle odst. 2 téhož ustanovení jen částkou 200 000 Kč. Pro určení výše pokuty vzal v úvahu poměry žalobkyně, konkrétně výši jejího základního kapitálu, skutečnost, že za zdaňovací období roku 2011 hospodařila se ztrátou 1 340 533 Kč a je řazena do kategorie středních podniků (s počtem zaměstnanců 50-99). Závažnost porušení povinností vyplývajících z právních předpisů u správního deliktu na úseku náhrad spatřoval v zásahu do finanční jistoty zaměstnanců, u deliktu na úseku odměňování shledal v nepřípustnosti zásahu do osobního práva zaměstnankyně vyplývajících z povahy mzdy, když žalobkyně disponovala částkou určenou k výplatě nad zákonem stanovený rozsah.

Pokud jde o způsob spáchání deliktů správní orgán uvedl, že vyplývá přímo z věcného vymezení samotných skutků.

Při hodnocení závažnosti a společenské škodlivosti jednání žalobkyně přihlédl jednak k přitěžujícím okolnostem, které spatřoval v četnosti správních deliktů, počtu zaměstnanců, kteří byli jednáním žalobkyně zasaženi, když u deliktu na úseku náhrad bylo poškozeno devět zaměstnanců. U deliktu na úseku odměňování byla sice postižena jedna osoba, ale opakovaně. Jako polehčující okolnost vzal v úvahu, že žalobkyně v průběhu řízení spolupracovala a protiprávní stav napравиła.

Prvostupňový správní orgán se zabýval i hodnocením následků protiprávního jednání žalobkyně a došel k závěru, že u deliktu na úseku náhrad byl porušen veřejný zájem na ochraně zaměstnance před finanční nejistotou plynoucí z neposkytnutí náhrady mzdy zaměstnanci a u deliktu na úseku odměňování byl porušen veřejný zájem na ochraně práv při odměňování za vykonanou práci.

Výši pokuty shledal přiměřenou na spodní hranici zákonného rozmezí. V souvislosti s úvahou o výši pokuty citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10.5.2006, č.j. 3 As 21/2005-105, podle kterého *„Má-li pokuta naplnit vedle své penalizační funkce i úlohu preventivní, musí mít postih sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený.*

Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal.“

Z výše uvedeného dle krajského soudu vyplývá, že správní orgán prvního stupně vzal v úvahu při rozhodování o výši sankce všechna hlediska, která vyjmenovává ust. § 36 odst. 1 správního řádu, žalovaný na jeho důvody odkázal. S tvrzením žalobkyně o nepřezkoumatelnosti uložené výše trestu pro nedostatek důvodů případně zneužití správního uvážení, se krajský soud neztotožnil. Žalobkyně neuvedla jedinou konkrétní námitku, kterou by jednotlivé úvahy a závěry správních orgánů k poměrům žalobkyně, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, zpochybňoval nebo vyvracel. Pouze uvedl, že při vyplácení náhrad za nevyčerpanou dovolenou nevznikla postiženým osobám škoda a tato skutečnost měla být vzata v úvahu při stanovení výše sankce. Krajský soud k tomu podotýká, že otázka vzniku škody postiženým osobám v důsledku nezákonného jednání žalobkyně nebyla předmětem šetření a ani žalobkyně neuvedla, jak k tomuto závěru dospěla.

Protože žalobkyně žádné konkrétní nedostatky rozhodnutí ve vztahu k citovanému ust. § 36 správního řádu neuvedla a krajský soud žádné vady rozhodnutí neshledal, hodnotil i tuto námitku jako nedůvodnou. Se správními orgány sdílí názor, že pokuta uložená na spodní hranici zákonné sazby odpovídá jak závažnosti správních deliktů, tak i majetkovým poměrům žalobkyně. Je třeba zdůraznit, že krajský soud je v přezkumném řízení při hodnocení výše trestu omezen toliko na posouzení zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a zda je v souladu s pravidly logického usuzování. V posuzované věci správní orgány z mezí a hledisek správního uvážení nevykročili, ani toto správní uvážení nezneužili.

Krajskému soudu z důvodů výše uvedených nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 31. července 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu